

Scénář: Marie Vařechová

Ahoj!

Ema Gondášová: *Rádi bychom vám představili celoživotní vodačku paní Marii Vařechovou, která se narodila v roce 1940 v Chotěboři na Českomoravské vysočině. Tam také v roce 1945 zažila osvobození republiky a konec války.*

Marie Vařechová: Vzpomínám si, že jednoho dne byl slyšet velký rachot aut, střelba. Můj bráška byl v té době nedaleko přes les v Nejepíně u tety. Jak maminka slyšela hluk aut a střelbu, chytila mě za ruku a běžela se mnou přes les za bráškou. Já jsem se moc bála, řvala jsem, jak jsme probíhaly od stromu ke stromu, okolo nás lítaly kulky, ale jako zázrakem se nám vůbec nic nestalo.

Eliška Končelová: *Celá rodina se schovala před ruskými vojáky do sklípku pod světničkou.*

Marie Vařechová: Já jsem tam nechtěla být a vytrhla jsem se strýčkovi a vyběhla jsem ven. Jeden voják mě uviděl, chytil mě, a když zjistil, že mám náušnice na uších, tak mi začal rvát náušnice z uší, až mi tekla krev. Já jsem řvala jak na lesy. Maminka, když to slyšela, tak vyběhla. On, když jí uviděl, tak prostě mě hodil na zem a běžel za maminkou.

Marie Rebjonková: *Na podzim roku 1945 se s rodinou přestěhovali do Františkových Lázní, kam její rodiče odešli za prací. Ve Františkových Lázních prožila trochu jiný konec války.*

Marie Vařechová: Američtí vojáci měli asi rádi děti, protože si s námi hráli, vozili nás na ramenou, dávali nám žvýkačky, bonbóny, čokolády. My jsme toho měli plný bundy, když jsme přišli domů.

Ema Gondášová: *V 19 letech začala s vodáctvím a mezi vodáky potkala svojí celoživotní lásku Jirku.*

Marie Vařechová: Když jsem přijela poprvé za Jirkou sem do Karlových Varů, tak jsem se namalovala, podpatky jsem si vzala, pěkně jsem se vyparádila a on mně přijel naproti k vlaku. A když jsem ho viděla, tak já jsem se úplně lekla. Na kole, roztrhaný tepláky, rovnou z vody, prostě mokrej tak jak byl, ale věděla jsem, že teda to bude milej kluk.

Marie Rebjonková: *21. srpna 1968 pracovala paní Marie Vařechová v Grandhotelu Pupp.*

Marie Vařechová: Najednou jsme slyšeli takovej hroznej dunivej hluk, tak jsme se šli dívat z okna. Uviděli jsme, jak jede nějakej chlap na motorce, červenej šátek měl takhle ovázanej a za ním jely tanky.

Marie Rebjonová: *Paní Vařechová měla obavy o svého syna. Ten byl v tu dobu v Drahovicích v jeslích.*

Marie Vařechová: U nemocnice, jak je ta zatáčka, tak tam tenkrát byly ty kostky dlažební, nebyl tam asfalt. A tam mi zapadl podpatek do té díry. Naproti mně jely tanky, tak já jsem tu nohu nakonec z boty, prostě bota tam zůstala, vytáhla a utíkala jsem honem pryč do těch jeslí. Oni by mě určitě přejeli, protože ani nezpomalili nic, prostě jeli.

Eliška Končelová: *Vraťme se zpět na vodu, kde mezi vodáky zažila nejhezčí okamžiky svého života.*

Marie Vařechová: Na Sázavě před Pikovicema byl takovej velikánskej širokej jez. No a naši kamarádi si usmysleli, že ten jez pojedou pozadu. Nechtěli si to vymluvit, že se to nedá, no a pochopitelně že rozbili loď, jak se patří, že už se na ní nedalo jet. No ale druhý den ráno kluci měli loď, kterou si půjčili v Pikovicích a na střeše stánku s občerstvením si jí postavili, do ní si sedli a pádlovali, každej z jedny strany a pádlovali na tom stánku a začali zpívat naši takovou vodáckou znělku, kterou už máme léta.

Klára Pelíšková: *Se svojí vodáckou partou se scházejí dodnes.*